

Tereza Janišová

ERILLIAN

Díl II.

Kouzla na obzoru

Ilustrace Petr Vyoral

Tereza Janišová

ERILIAN

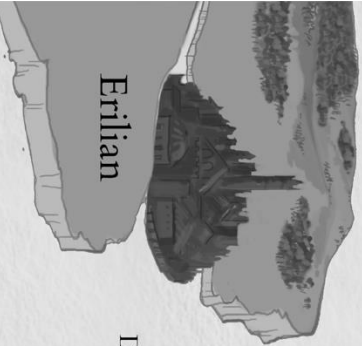
Díl 2.

Kouzla na obzoru

Ilustrace Petr Vyoral

Avalonie

Erlilan

Dyalské ostrovy

Ifrinie

Ledový kontinent

Severní ostrovy

Sarvelt

Země nachových draků

Terkennek

Smaragdové moře

Laurientie

Niukas

Kilaeraz

ERILIAN

Díl 2.

Kouzla na obzoru

Život v čarodějném městě Erilian se zdá být až pohádkově idylický. Kiařina dcera Zia, mladá spisovatelka, rebelka a čarodějka v jedné osobě, tento názor nesdílí. Jedné letní noci se rozhodne vzít svůj osud do vlastních rukou a uteče z domu. Na palubě plachetnice Bílý delfín se vydá na jihovýchod, odhodlaná zažít senzační prázdniny a najít inspiraci pro svoji knihu. Netuší ale, že pluje vstříc velkým tajemstvím, která dlouhá léta spala za obzorem.

Nové rozšířené vydání.

Vyšlo také v tištěné a audioknižní verzi.

Tištěnou knihu můžete objednat [ZDE](#).

Audioknihu můžete objednat [ZDE](#).

*Všem, kteří mají odvahu
vydat se na cestu do neznáma...*

Kapitola první

ZELENÁ NOC, CUKROVÝ DEN

Ze tmy se vynořila ruka. V dlani cosi pevně svírala. Okamžik na to se do kužele světla vplížil i ten, jemuž ruka patřila. Byl bos a na sobě měl jen plandavé, tmavě zelené kalhoty na zlatých kšandách. Jeho tvář byla křídově bílá. Hudba hrála a nenápadně nabírala na tempu.

Celé jsem to viděla trochu rozmazaně. Asi za to mohl kouř z mafhiasových dýmek, který se převaloval všude kolem a kreslil v šeru kroutící se obrazce.

To, co držel ten spoře oblečený muž v ruce, byla lesklá fialová kulička. Jemně na ni teď foukl a kulička se vznesla do vzduchu. Chvilí jen levitovala v prostoru, pak se začala otáčet a zároveň narůstala na objemu a velikosti. Rotovala stále rychleji, a když už byla velká málem jako její majitel, fialová koule náhle praskla a vedle muže v zelených kalhotách stála slečna v poněkud minimalistických tmavofialových šatech.

Potlesk.

„Dobrý večer, madam. Váš Fielský likér,“ ozvalo se nade mnou.

„Neříkej mi madam, buď tak laskav,“ opáčila jsem.

„Jak si přejete, madam.“

„Můj milý Inesine, nezlob a servíruj.“

Přinesl malý stříbrný tácek, na kterém nebylo vůbec nic, a postavil ho přede mě na nízký dřevěný stolek. Ještě než jsem stačila pronést

nějakou poznámku, mávl Inesin rukou a vykouzčil na tácku elegantně tvarovanou skleničku s jasně zelenou tekutinou uvnitř. Inesinovy vtípky. Jen jsem se ušklíbla.

Slečna se teď do rytmu hudby kroutila a pohazovala rukama, ze kterých jí začala vyrůstat fialová pera. Za chvíli jich měla po celých pažích tolik, že by se její horní končetiny daly už jen stěží nazvat rukama. Zamávala velikými křídly a vznesla se do vzduchu. Její partner neotálel a za chvíli se i jeho ruce proměnily v mohutná křídla. Tentokrát však měla pera barvu smaragdové zeleně. Odlepil se od země a následoval fialovou okřídlenou slečnu vzhůru.

Potlesk.

„Připiješ si se mnou?“ zeptala jsem se.

„Mám tu dnes celkem napilno. Ale že jsi to ty...“ Inesin se posadil na polstrovanou pohovku vedle mě a vykouzčil na stříbrném tácku ještě jednu skleničku s Fielskou. Jeho dokonale padnoucí tmavě purpurová vesta přesně vystihovala sympaticky samolibou povahu toho svérázného člověka. „Takže... Na co?“ zeptal se a labužnicky nasál vůni zeleného alkoholu.

„Na nic.“

„Moje řeč. V tom případě to ale chce něco speciálního.“ Znovu mávl rukou a na hladinách obou zelených likérů vybařly plameny.

„Ty se nikdy nepřestaneš předvádět, Inesine.“

„Ovšem že ne. Předvádění se je nedílnou součástí mé vlastní podstaty.“

Naše skleničky o sebe zazvonily a pak už jsem si jen vychutnávala ohnivě zelenou chuť.

„Ta píše.“

„Ta jo. Zato já jsem toho dneska moc nenapsala. Zase.“

„Zio,“ povzdechl si Inesin a vzal mě otcovsky kolem ramen. „Moje milá, mladá, nadějná spisovatelko a věrná zákaznice. Vidím tě tady u nás moc rád, ale opravdu si myslíš, že je právě Zelená dekadence tím nejvhodnějším místem pro psaní tvého velkého literárního díla?“

„Jistěže ano,“ řekla jsem. „Všichni velcí erilianští spisovatelé odjakživa hledali svou inspiraci v uličkách a zapadlých podnicích Erikorské čtvrti.“

„Závidím ti to počáteční nadšení. A rozhodně Tě nemíním nijak odrazovat. Taky jsem se za mlada chtěl stát spisovatelem. Nechal jsem kvůli tomu i školy. Ale můžu ti říct, že teprve potom, co mě moje drahá babička Girdelie před deseti lety navždy opustila a já si díky té menší sumičce, kterou mi odkázala, mohl otevřít tenhle podnik, našel jsem to pravé životní poslání.“

Vykouznil další dvě skleničky ohnivé Fielské a jednu z nich mi podal.

„Teď si tedy musíme připít na Zelenou Dekadenci,“ řekla jsem. „Ten nejinspirativnější podnik v Erilianu.“

Hudba hrála čím dál rychleji, dynamičtěji a oba opeření akrobaté kolem sebe ve vzduchu kroužili... Kroužili, padali dolů a zase hned vylétávali vzhůru, přibližovali se k sobě stále víc a víc, až se proměnili v rozmazanou fialovo-zelenou rotující šmouhu. V náhlém oslepujícím gejzíru magických světél pak – puff – zmizeli.

Nejprve pár vteřin ticha. Poté bouřlivý potlesk ozývající se ze všech koutů.

„Jsou vážně dobří,“ řekl Inesin který tleskal ze všech nejhlasitěji. „Najal jsem je minulý týden a za těch několik dní mi sem přilákali pěkných pár tuctů nových zákazníků.“

„Jsou výborní,“ přitakala jsem. „Tak měj oči na stopkách, milý Inesine, ať ti je nepřetáhne konkurence.“

„Myslím, že to nejsem já, kdo by měl mít v tuhle chvíli oči na stopkách, milá Zio. Právě k nám zavítal pan Deneriel Jasper.“

Krve by se ve mně v tu chvíli nedorážel. U vchodu do klubu stál člověk, kterého jsem právě tady čekala ze všech lidí na světě nejmiň. A po jehož společnosti jsem toužila ještě méně.

„Sakra,“ řekla jsem pološeptem a rychle shrábla do tašky tužku a svůj blok, do něhož jsem ten večer opět neudělala ani čárku. „Co ten tady dělá? Promiň, Inesine, musím se vypařit. Tahle noc by pro mě byla ještě hodně veselá, kdyby mě tu našel. Díky za ty dvě Fielské.“

Naštěstí jsem znala ten podnik dost dobře na to, aby se mi podařilo nenápadně vyklouznout zadním vchodem ven. Alespoň jsem si myslela, že to nenápadné bylo. Po několika hodinách strávených v zakouřené Zelené dekadenci mi připadal noční vzduch Erikorských křivolakých uliček až nezvykle čerstvý a studený.

Moje věrné kolo, na jehož řídítkách se ve světle pouliční lampy leskla nenápadná mosazná cedulka s nápisem *Tleskač a syn*, na mě čekalo opřené o oprýskanou zeď. Ještě než jsem na ně stačila nasednout, uviděla jsem svého pronásledovatele, jak se vynořil zpoza rohu llimské ulice. Ta jeho černá buřinka mi naháněla strach.

Nebyla jsem si jistá, jestli si mě v tom šeru všiml. Musela jsem se ale odsud dostat co nejdříve a hlavně co nejdál. Naskočila jsem na kolo, šlápla do pedálů a vznesla se do vzduchu. Za chvíli jsem díky usilovnému šlapání vystoupala až nad špičaté střechy erikorských pokřivených domků.

Myslela jsem, že mám vyhráno. Až příliš pozdě jsem si uvědomila, že ty dvě porce ohnivé sedmdesátiprocentní Fielské na mně a na mém centru rovnováhy zanechaly jisté následky. Není příliš dobrý nápad jezdit v takovém stavu na kole, které se pohybuje jen po zemi. Natož snažit se ukočírovat kolo létací a zorientovat se nikoli v pouhých dvou, ale hned ve všech třech rozměrech najednou. Po několika minutách vrávoravého letu jsem začala ztrácet výšku a s příšerným *křřřachchch* jsem „přistála“ na střešní terase jednoho z erikorských domů.

Když zmizelo hejno hvězdiček, které mi pár minut poletovalo před očima, vyškřábala jsem se na nohy a prohlížela si své kolo, které bylo po tom pádu dost silně pochroumané.

Výborně, pomyslela jsem si, to mi ještě scházelo.

Střešní terasu, na které jsem ztroskotala, obklopovaly ze tří stran příkré střechy vyšších domů. Do jedné z nich vedla z terasy malá vikýřovitá dvířka. Plížit se v noci cizím domem mi ale nepřišlo jako ten nejlepší nápad, takže jsem ani nezkoušela, jestli jsou dvířka odemčená nebo ne.

Podívala jsem se dolů přes zábradlí, které lemovalo čtvrtou stranu střešní terasy. Úzká ulička hluboko pode mnou byla prázdná a já se

rozhodla, že se budu muset dostat ze střechy touto poněkud vertikálnější cestou.

Klekla jsem si na kolena, prostrčila ruku zábradlím a pohladila oprýskanou fasádu. Tam, kde jsem se hrubé omítky dotkla, se ve stěně domu objevila malá prohlubeň. Vedle ní, ale o něco níže pak další a pod ní ještě jedna. Dívala jsem se, jak se prohlubně rozmnožily až úplně dolů k chodníku.

Ještě naposledy jsem se podívala na své kolo, které v zuboženém stavu stále leželo na terase. Nemohla jsem riskovat, že bych jeho neobratným sundáváním ze střechy způsobila hluk a přivolala tak k sobě nevítanou pozornost.

„Já se vrátím,“ zašeptala jsem, nechala kolo kolem a přelezla zábradlí. Nebyl to zrovna ten nejpohodlnější sestup. Nakonec se mi ale po vytvořených prohlubních, které mi posloužily jako žebřík, podařilo sešplhat až na zem.

„Vskutku geniální úniková cesta.“ Všechny moje vnitřnosti jako by, ve chvíli, kdy mi na rameno položil ruku, zamrzly. „Jdeme.“

Nemělo cenu pokoušet se utéct. Teď už ne. Pořád mě držel za rameno a strkal mě před sebou spleťtými uličkami. Když jsme se z Erikoru vymotali do elegantní a důstojné Čtvrti moudrých, odmávl první bryčku, která jela kolem, a posadil mě i sebe dovnitř.

„Kam to bude, pane?“ Zeptal se kočí.

„Jasperova rezidence. Na rohu Akvamarínové a Přístavní ulice.“

Bryčka se rozkodrcala po kočičích hlavách.

„Jistě ses dnes moc dobře bavila.“

Neřekla jsem na to nic a jen se uraženě dívala z okna vozu.

„Netvař se, jako když máš zaražené větry a odpověz mi.“

„Jo, bavila jsem se. Než ses do toho připlel ty.“

„Myslíš si, že mně kdovíjak těší lítat jak blázen po tom zavšiveném Erikoru a hledat tě v kdejaké noční putyce? A nakonec tě najdu v tom nejobscénějším klubu, jaký si jen slušný člověk dokáže představit. V životě jsem si nepomyslel, že zrovna ty se jednou budeš chovat takhle.“

„Zelená dekadence je místo pulzující uměním, kde se schází Erilianští intelektuálové a umělci.“

„No právě. Vždyť ti dva komedianti s křídly tam spolu ve vzduchu skoro souložili.“

„V tom případě myslím, že nemáš úplně jasno v tom, jak taková soulož vypadá.“

„Nebud' drzá,“ řekl a vlepil mi pohledk.

Několik minut jsme mlčeli a každý koukal z okénka na opačnou stranu.

„No dobře,“ řekla jsem nakonec. „Omlouvám se. Tati.“

Bryčka zastavila na rohu Akvamarínové ulice a my vystoupili před naším domem.

„Připrav se na to, že tvá matka nebude tímhle tvým nočním výletem zrovna nadšená,“ řekl táta, když si ve vstupní hale odkládal buřinku na věšák.

„To si piš, že nebudu nadšená.“ Stála na horním stupni masivního schodiště. Na sobě měla tyrkysový hedvábný župan, tmavě zrzavé vlasy spletené do copu a tvářila se svým typicky přísným způsobem.

„Kiaro, drahá,“ řekl táta, když za námi sešla do vstupní haly, a políbil ji na tvář. „Ty ještě nespíš?“

„Jak bych mohla v klidu spát, když se nám dcerunka toulá bohověvůli kde.“

„Ahoj, mami.“

„Ahoj, Zio. Máš tušení o tom, kolik je hodin? A jak jsme se o tebe báli?“

„Proč? Jsem už skoro dospělá.“

„Rozhodně se tak nechováš. Kdes ji našel, Denerieli?“

„V klubu Zelená dekadence. V Erikoru.“

Stáli nade mnou jak dva příslušníci městské gardy.

„No jistě, jak jinak. A koukám, že máš na sobě zas tuhle příšernou věc. Zřejmě si neuvědomuješ, že naše rodina musí jít příkladem. To, že se po městě producíruješ v kalhotách, tomu zrovna moc neprospívá.“

„Letěla jsem na kole,“ ohradila jsem se. „Když je člověk navlečený do šatů a tisíců spodniček, nešlape se mu zrovna moc dobře.“

„A kolo máš mimochodem kde? Anebo mi to neříkej. Já to ani vědět nechci. Víš co, Zio? Dnes už to necháme být. Jsem strašně unavená a zítra je ta slavnost, která je, jak jistě víš, velmi důležitá. Všichni se teď půjdeme vyspat. Zítra musíme reprezentovat.“

ERILIANSKÝ PIKNIK JIŽ POČTRNÁCTÉ!

Velká letní slavnost, která se koná každý rok v den výročí uzavření

Modrého míru mezi všemi erilianskými vznešenými rody.

Přečetla jsem si ceduli vyvedenou ozdobným krasopisným písmem, která byla připevněná na jednom z velkých bílých stanů. Na rozlehlé Východní louce za řekou jich bylo toho dne postaveno několik a v každém z nich se na dlouhých stolech vyjímalý hory jídla a pochutin všeho druhu. Kromě stanů se tu samozřejmě vyskytovala také veškerá erilianská smetánka, z čehož jsem měla nepříjemný pocit vyrážející kopřivky.

V paprscích letního slunce se po zelené louce procházeli pánové ve světlých oblecích, dámy v šatech pastelových barev a s krajkovými slunečníky, kolem nich se šmrdolila hejna jejich ječících a rozjívených ratolestí, povětšinou v námořnických oblečcích.

I já jsem toho dne, chtě nechtě, musela tak trochu splynout s elegantním davem. Světle zelenkavé šaty, krajkové rukavičky... Bohové, co jsem komu udělala?

„Zio, to jsem ráda, že jsem tě našla.“

Otočila jsem se a uviděla zářivě se usmívající dámu s ještě zářivěji blondatými vlasy vyčesanými do objemného drdolu. Na každé ruce jí visel jeden kluk. Pouhým okem byli od sebe ti dva malí blondáci jen stěží rozeznatelní.

„Ahoj, Jinxie,“ pozdravila jsem máminu nejlepší kamarádku.

„Zio, ty jsi moje záchrana. Mohla bys jen na chvíličku nějak zabavit kluky? Oni jsou dneska roz dováděnější než obvykle a já se teď potřebuji věnovat nějakým lidem od divadla.“

„No... jistě,“ řekla jsem se špatně předstíranou ochotou.

„Jsi zlatá,“ řekla Jinxie, předala mi své sedmileté synáčky a odběhla pryč.

„Zio, Zio, Zio!“ štěbetal Timias a tahal mě za ruku. „Musíme ti ukázat ten senzační cukrovej strom!“

„Jo! Musíme ti ukázat cukrovej strom, Zio,“ přidal se Kimias ke svému bratrovi a začal mi škubat i druhou rukou.

„Cukrovej strom?“

„Je támhle. Můžeš si tam brát, co jen chceš. Nechali ho tam vyrůst dneska ráno jen kvůli tomuhle pikniku a večer ho zas zbouraj. Pojd'! Pojd'!“

Strom stál uprostřed piknikové louky a na první pohled bylo patrné, že tu nevyrostl díky vodě, slunci a fotosyntéze. Jeho kmen i všelijak pokroucené větve byly růžovo-fialově proužkované a místo listů na nich visely nejrůznější bonbóny, lízátko, dortíky, koláčky a stovky dalších druhů všemožných sladkostí a cukrovinek.

„Přistupte blíže!“ volal pán v bílé zástěře a s kloboukem ve tvaru obřího muffinu na hlavě. „Utrhněte si na našem cukrovém stromě cokoli, po čem váš mlsný jazýček jen touží! Sladká potěšení vám přináší vyhlášená erilianská cukrárna Marcipánov! Slečno, netvařte se tak kysele. Je libo lahodné lízátko?“ Podal mi modrozlutou placku o velikosti talíře nasazenou na tyčce.

„Děkuji,“ řekla jsem, vzala si od pána lízátko a dívala se, jak Kimias a Timias spolu s houfem dalších dětí lezou po barevných větvích stromu a loví bonbony.

Oči jsem od nich odvrátila jen na okamžik, když jsem si všimla, že mám rozvázanou botu a sklonila jsem se, abych si ji zavázala. Jen co jsem se narovнала, nebylo po klucích na cukrovém stromě ani památky. Otáčela jsem se na všechny strany ale Timiase ani Kimiase jsem nikde neviděla. Když už jsem si začala představovat katastrofické scénáře, oba přiběhli a schovali se za mou sukni.

„Zio!“ brečel Timias. „Tamten pán je na nás zlej!“

„Cože?“

Po louce se za nimi hnal jakýsi tlustý starší čaroděj s mohutným mrožím knírem a hrozil jim pěstí.

„To jsou vaši spratci?“ zeptal se, když doběhl až ke mně. Až teď jsem si všimla, že s jeho knírem není vše zcela v pořádku. Fousy se mu pod nosem zmítaly a kroutily, jakoby se samy chtěly z kůže vytrhnout. Pánovi to dělalo s pusou komické grimasy. Jemu samotnému to ovšem zřejmě nikterak komické nepřipadalo.

„Jistěže nejsou moji,“ řekla jsem téměř uraženě. „Bude mi teprve sedmnáct, to bych je musela mít hodně brzo. Jen je tu hlídám. Co se vám stalo s knírem?“

„Ti malí prevíti na mě hodili nějaké zatracené kouzlo a moje fousy se zbláznily!“ křičel. „Udělejte s tím něco, nebo za sebe neručím!“

„Uklidněte se a nekřičte tu na mě, pane,“ řekla jsem a kouzlem mu uklidnila neposlušný knír. Byla to naprosto jednoduchá antikletba a nechápala jsem, proč ji ten čaroděj nepoužil sám.

„Ale no tak, pane doktore Tisiosi,“ řekla jakási dáma středního věku, která se z nenadání objevila vedle nerudného čaroděje. Měla plavé vlasy a sympatický úsměv.

„Dobré odpoledne, jaké milé překvapení, lady Siveo,“ řekl doktor, rázem jako vyměněný.

„Přece byste se na slečnu Ziu takhle neutrhoval. Pojd'te se mnou,“ řekla a zavěsila se do jeho rámě. „Tamhle v tom stanu jsem objevila výtečná žabí stehýnka po ifrintsku. Musíte je vyzkoušet také.“

„Příště si je hlídejte lépe,“ řekl Tisios nerudně, ale už o něco mírněji a ještě naposledy se na dvojčata zamračil. Když ho lady Sivea odváděla ke stanu s žabími stehýnky, otočila se ještě a spiklenecky na mě mrkla. V životě jsem tu ženu neviděla a netušila jsem, odkud zná ona mě.

„Co jste to zas prováděli, kluci?“ Pokusila jsem se o přísně výchovný pohled po vzoru své vlastní matky.

„Jen jsme trochu čarovali,“ řekl Kimias a nasadil svatouškovský kukuč.

„Jste fakt šikovní. Ale raději si to necháme pro sebe.“

„Hele, naši na nás mávají, abychom šli k nim,“ řekl Timias a ukazoval na druhou stranu louky. „A jsou tam i tvoji rodiče, Zio.“

„Ale já chci ještě na cukrověj strom,“ prohlásil Kimias pevným hlasem.

„Já taky,“ přidal se Timias.

„Nešťvěte. Sladkostmi jste naládovaní na rok dopředu. Jde se.“

Popadla jsem kluky každého za jednu ruku a vedla je přes piknikovou louku směrem ke skupince čtyř lidí, kteří postávali opodál

a něčemu se smáli. Po cestě se dvojčata začala navzájem škrtit a já je ke svým a jejich rodičům dotáhla zuřící, rudolící a navzájem podivným způsobem propletené.

„Tady jsi, Zio. Konečně,“ řekla máma. Byla upravena svým obvykle dokonalým způsobem. Kudrnaté vlasy vyčesané do podobně objemného drdolu jaký měla Jinxie, na sobě stylový černobílý model, na hlavě klobouk se širokou krenpou, který s šaty ladil. Máma musela být vždy a za všech okolností barevně sladěná do posledního detailu. Táta stál vedle ní, v bílém obleku, taktéž jako ze škatulky.

Jinxie a její manžel Arnel se snažili od sebe odtrhnout svoje škrťící se synáčky, zatímco se k nám obrátili dva pánové, co stáli poblíž. Jeden z nich držel v ruce blyštivý mosazný sféroaparát (přístroj, který trojrozměrně zachycuje obrazy a který jsem si strašně moc přála mít).

„Paní předsedkyně, dobrý den,“ pozdravil mámu druhý muž nadšeně. „A je tu i celá vaše krásná rodina, dokonce také pan a paní Chriswinovi s chlapci. Skvělé, skvělé. Mohu na vás mít jen několik otázek? Pro Erilianské rozhledy.“

„Jistě, jak je libo,“ řekla máma mile a nasadila profesionálně naučený úsměv.

„Již po čtrnácté si zde dnes připomínáme výročí uzavření míru mezi erilianskými vznešenými rody. Jak se nyní cítíte vy, která jste se o uzavření Modrého míru z velké části zasloužila?“

„Čtrnáct let není příliš dlouhá doba v porovnání se staletími, během kterých mezi sebou velké erilianské rody bojovaly,“ odpověděla máma. „Musíme být ale vděční za každý další rok

trvajícího míru. Kdyby se tehdy nepodařilo přesvědčit vznešené rody, aby mezi sebou uzavřely příměří, Erilian by dnes nejspíš vypadal úplně jinak.“

Tyhle věty jsem ji slyšela pronést už tolikrát, že jsem to přestala počítat. Máminy obligátní líbivé řeči naservírované tisku. Opravdu udělala pro uzavření míru všechno, co mohla. Za několik let, které strávila v Radě, její snaha přinesla nečekaný úspěch. Mezi Eriliaňany se pak stala velmi oblíbenou, což ji nakonec vyneslo až do předsednického křesla. Rozhodně jsem mámě nechtěla upírat její zásluhy. Za ta léta mi už ale její neustále dokola omýlané řeči ohledně trvajícího míru a všeobecného blahobytu lezly dost na nervy.

„Jistě, jak jinak,“ usmál se novinář. „V anketě, kterou Erilianské rozhledy minulý měsíc vyhlásily, jste byla již po sedmé zvolena čtenáři nejoblíbenějším politikem roku a členství ve Velké radě je už takřka vaší rodinnou tradicí.“

„Tradici bych to nenazývala,“ řekla máma s úsměvem, „je ale pravda, že už můj otec, Lean Arkandel byl jedním z vážených členů Rady.“

„Pane Jaspere,“ obrátil novinář pozornost k tátovi. „Jistě jste na svou paní hrdý.“

„To jsem. A velmi,“ řekl a vzal mámu kolem pasu. Oba zářivé úsměvy na tvářích. „Svých úspěchů dosáhla díky pílí a tvrdé práci. Mám proč být hrdý.“

„Ovšem vy, jako majitel nejproslulejšího a nejluxusnějšího módního domu v Erililianu, nezůstáváte, co se úspěšnosti týče,

nikterak pozadu. Můžete našim čtenářům sdělit, čím nás Jasper & Kerlof překvapí tuto letní sezónu?“

„Pro dámy chystáme například zbrusu novou kolekci zpívajících klobouků. Pánové se mohou těšit na vsutku prvotřídní obleky z těch nejjemnějších látek dovezených z jihovýchodních zemí za Smaragdovým mořem. A to samozřejmě není ani zdaleka všechno. Pevně doufám, že se s čtenáři a čtenářkami Erilianských rozhledů v našem obchodě již brzy potkáme.“

„Teď se ještě na okamžik přesunu tady k manželům Chriswinovým... s dovolením...“ odstrčil mě stranou, když si mezi námi razil cestu k Jinxie a Arnelovi (kterým se už mezitím našťestí podařilo dvojčata nějak zpacifikovat), „...a také jim položím několik otázek, nebudou-li nic namítat. Tu máme náš proslulý pár z Erilianského divadla. Pane Chriswine, vy jste začínal svoji kariéru jako pěvec a hvězda erilianské operní scény. Proč jste se rozhodl opustit tuto životní stezku a začal jste se raději věnovat řízení Erilianského divadla?“

„Pane reportére, hvězdou erilianské operní scény je především moje drahá polovička,“ řekl Arnel a s Jinxie si vyměnili zamilované pohledy. „Já jsem objevil, že spíše než v samotném působení na jevišti více vynikám v něčem jiném. Stáhnul jsem se tedy do ústraní ředitelské kanceláře a veškerou slávu publika jsem tak přenechal své paní. Myslím, že jsme každý našli to, co od života chceme, a od té doby se nám i divadlu daří více než skvěle.“

„V současnosti prý připravujete nové představení, které bude mít premiéru na podzim. Můžete nám prozradit víc?“

„Připravujeme nové zpracování opery Safírové oči,“ odpověděla Jinxie. „Rozhodli jsme se využít zcela nového druhu scénografické magie. Bude to vskutku velkolepá podívaná.“

„Doneslo se ke mně, že se objevíte v hlavní roli krásné prostitutky Karneliony.“

„Ano, čistě náhodou se v té roli objevím,“ zasmála se Jinxie, která už léta nehrála nic jiného, než hlavní role.

„Eriliasnské rozhledy si rozhodně nenechají utéct premiéru,“ prohlásil novinář. „A tady je ještě slečna Zia. Odpusťte, já si vás předtím nějak vůbec nevšiml. Jste taková drobná. Máte vy to ale zajímavý moderní účes.“ Tím měl na mysli mé sestříhané mikádo, které jsem si před nějakou dobou vykouzčila z mých původně až po pás dlouhých černých vlasů. Oba moje rodiče z toho tehdy málem ranila mrtvice. „Před týdnem jste úspěšně ukončila třetí, a tedy poslední stupeň čaroškoly. Dokonce s vyznamenáním, jak jsem zaslechl. Jak se těšíte na Univerzitu magických věd, kam po letních prázdninách nastupujete?“

„Nejsem z toho zrovna moc...“ začala jsem, do řeči mi však skočila máma.

„Zia se na své vysokoškolské studium velmi těší a hodlá se na něj tyto prázdniny pilně připravovat.“

„Výborně,“ zazubil se novinář. „Ještě vás všechny poprosím, semkněte se trochu blíže k sobě a náš pan sférograf si vás vyblýskne.“ Ze sféroaparátu se ozvalo *bafff* a z přístroje vyletěl obláček bílé páry. „No vidíte, ani to nebolelo,“ zasmál se novinář své neoriginální poznámce. Sférograf, který za celou dobu nepromluvil jediné slovo,

teď ze sféroaparátu vysypal malou skleněnou kuličku, jakousi miniaturní verzi krystalky, a přiložil si ji k oku. To druhé přimhouřil a bedlivě si maličký předmět prohlížel proti světlu. Dílko, které bylo v paměťové skleněnce uloženo, se zřejmě povedlo, a tak si kuličku schoval do své kožené brašny, aby z ní později mohl v laboratoři vyvolat trojrozměrnou sférografii.

Po našem skupinovém sférografování se novinář přestal tvářit servilně, nasadil lovečný výraz a spolu se svým kolegou se vydali shánět drby a pikantnosti od „přátel“ erilianských celebrit.

„Zio, můžu s tebou na chvíli mluvit?“ zeptala se máma a vzala si mě stranou. „Co mi to prosím tě zase děláš?“

„Co ti dělám?“

„Ještě se ptáš, to je výborné. Nemohla bys už konečně odbourat tu svou ...“ hledala správná slova, „...přenošenou pubertu? Proč musíš dávat tolik najevo, jak se ti nechce na vysokou? Proč svojí vlastní matce kazíš politickou kariéru svými znuděnými a otrávenými obličejí na sférografiích, které se objeví v novinách?“

„Protože já se na rozdíl od tebe, nedokážu tak snadno přetvařovat a rozhazovat neupřímné úsměvy na všechny strany.“

„No dovol, Zio, to přece...“

„Ne, vážně. Ty jsi tím, abys působila ,dobře na lidi‘, úplně posedlá. Od té doby, co ses stala předsedkyní Rady, s tebou není řeč. Všechno se točí jen kolem toho stupidního úřadu, večírků, banketů, dobročinných akcí a novinářů.“

„Ty si vůbec nedovedeš představit, jak moc jsem dřela, abych se dostala tam, kde jsem dnes,“ ohradila se máma a zatvářila se ublíženě.

„Už od školy pořád jen samá práce. Nemysli si, že Erilian tak prosperuje jen proto, že se usmívám na všechny kolem sebe a že jsem vždycky dobře oblečená. Jistě, patří to k tomu, ale být předsedkyní Velké rady znamená daleko víc. Jsi pěkně sobecká Zio a dost dobře nechápu, jak mi zrovna ty můžeš něco vyčítat.“

„Jenomže my dvě jsme každá z úplně jiného těsta, mami,“ řekla jsem. „Já chci psát a zažít něco, o čem bych psát mohla. Jenže tady v tomhle městě snobů zrovna moc podnětů nenajdu. Nejraději bych odsud odjela a to někam hodně daleko. Aspoň na nějaký čas.“

„A kam bys asi tak jela, prosím tě?“

„No já nevím. Třeba někam na jihovýchod. Až za Smaragdové moře. Tam bych určitě získala inspiraci a náměty pro svoji knihu.“

„Zřejmě ses zbláznila, každopádně po prázdninách nastupuješ na Univerzitu magických věd, ať se ti to líbí nebo ne. V létě se proto budeš připravovat na studium, až se ti bude kouřit z uší, protože vysoká už nebude žádný med. Věř mi.“

„Ale...“

„Už o tom odmítám dál diskutovat, Zio. Vzchop se, prosím tě.“ Otevřela svůj černobíle proužkovaný slunečník, otočila se na podpatku (na tom vůbec nedražším podpatku od Jaspera & Kerlofa) a odkráčela pryč.

Tohle vážně nemá cenu, pomyslela jsem si. Celý ten piknikový den mě pěkně rozčiloval a tohle byla poslední kapka. V tom jsem si vzpomněla na svoje ubohé létací kolo, které jsem byla nucena nechat ležet na té střešní terase v Erikoru. Slíbila jsem mu přece, že se pro něj vrátím. Vydala jsem se po stezce, která vedla z louky podél vysokých

útesů nad Smaragdovým mořem a svažovala se dolů k ramenu Velké řeky. Za ním, na skalnatém ostrově, ležel Erilian v celé své věžaté kráse.

Kapitola druhá

SPÍCÍ PALÁC

Zaklepala jsem na dveře. Visel nad nimi dřevěný vývěsní štít, na kterém byl namalován vybledlý obrázek šklebící se tykve a také oprýskaný nápis ČAJO NA U VFSELÉ D NĚ.

„Ještě nemáme otevřeno!“ ozvalo se zevnitř tlumeně. „Přijďte v půl čtvrtý.“

„Ale já jsem si u vás včera něco zapomněla. Otevřela byste mi, prosím?“

Byly slyšet kroky a za chvíli se dveře zprudka otevřely. Stála v nich žena s rozčuchanými šedivými vlasy. Tvářila se zaneprázdňtěně.

„Brej den, slečinko. Tak copak ste si tu včera zapomněla?“

„Dobrý den,“ pozdravila jsem. „Jedná se o kolo. Létací kolo. Ale nezapomněla jsem si ho v čajovně. Letěla jsem v noci nad vaším domem a nějakým nedopatřením se mi podařilo vybourat se na střešní terase. Moc mě to mrzí,“ dodala jsem omluvně, když jsem viděla, jak se chřípí té ženy rozšířilo.

„Tak to jste byla vy, kdo mi udělal tu neplechu na domě.“ Vyšla ven a ukázala na prohlubně, které tam ve stěně ještě stále byly. „Nejdřív to vraťte do původního stavu a potom se můžem bavit o nějakym kole.“

Vrátila se do čajovny a zabouchla za sebou dveře.

„Baba...“ zamumlala jsem.

„Já to slyšela!“ ozvalo se zevnitř.

Přistoupila jsem ke stěně domu a položila dlaň na jednu ze spodních prohlubní. Jak jen jsem to včera kouzčila? Odčarovat je bylo těžší, než se na první pohled mohlo zdát. Každou prohlubeň jsem musela málem prosit, aby zmizela a kameny, ze kterých byly masivní stěny starého domku postaveny, se vrátily do svého původního tvaru. Kouzla provedená pod vlivem alkoholu někdy mají, jak známo, nepříjemné vedlejší účinky. Zrovna tohle kouzlo bylo extrémně trvanlivé.

„Tak už jsem to spravila!“ volala jsem přes zavřené dveře. „Můžu teď dostat své kolo zpátky, prosím?“

„Pojďte dovnitř,“ řekla ta žena, když dveře znovu otevřela. Vedla mě přes malý lokál, kde to vonělo po čaji, spálenině a starožitnostech. Všechny oprýskané dřevěné židle a taburetky byly postavené nohama vzhůru na ještě oprýskanějších stolech. Uprostřed místnosti se právě činilo koště, které samo zametalo podlahu. Vyšly jsme na maličký zadní dvorek a pak vystoupaly několik pater po dřevěném rozvrzaném schodišti.

„Račte dovnitř,“ pokynula mi žena. Vešla jsem do zšeřelého podkrovního pokoje. V rohu stála masivní postel s vyřezávanými čely a u krbu dvě zeleným sametem potažená a moly silně prožraná křesla. „Občas to tu někomu pronajmu, ale zrovna teď je ten pokoj volnej. Takže když jsem to vaše kolo ráno našla na terase, schovala jsem ho sem.“ Ukázala na pokroucenou věc, která ležela na dřevěné podlaze. „Budu jen ráda, když si ho zas odnesete. I když popravdě řečeno nevim, k čemu vám teď bude dobrý.“

„Myslím, že ho zvládnou opravit,“ řekla jsem a sehnula se ke kolu, abych si jeho poškození mohla lépe prohlédnout. „To půjde. Mockrát vám děkuji, že jste ho nevyhodila a ještě jednou se omlouvám za tu fasádu.“

„To už nechte bejt, slečno,“ řekla žena a mávla rukou. „Hlavní je, že ste to dala zase do pořádku.“

„Marli!“ ozvalo se z venku. „Pojď sem, přivezl jsem ti ty věci, co sis objednala.“

Stará paní se vyklonila z vikýře a podívala se dolů na ulici.

„To jsi zlatej, Niksi!“ zavolala. „Počkej vteřinku, hned jsem u tebe.“

Spěšně vyběhla z podkrovního pokoje a nechala mě tam samotnou. Sebrala jsem kolo i řídítka, která mu upadla. Už jsem se chystala k odchodu, když jsem si všimla jakéhosi kousku nachového sametu, který čouhal z úzké pukliny v jednom z dřevěných sloupků. Zvědavost mi samozřejmě nedala, vzala jsem za ten kousek sametu a snažila jsem se jej z pukliny vytáhnout. Šlo to ztuha, ale nakonec se mi tu věc přeci jenom podařilo nějak vyndat. Nebyl to jen kousek sametu. V ruce jsem teď držela malou knížečku v sametových deskách, která se tak akorát vešla do dlaně. Otevřela jsem ji a přečetla si kousek textu napsaného mně povědomým písmem:

... vítr byl ale našťěstí příznivý, takže jsme do Laurientijského přístavu dorazili ještě téhož večera. Měli bychom tu zůstat asi týden a už se strašně moc těším na...

„Tak, už jsem zpátky, slečno.“ Marli stála na prahu podkrovního pokoje. Honem jsem schovala zápisník za zády. „Ne, že bych vás

chtěla vyhazovat nebo tak něco, ale mám ještě docela dost práce, takže bych uvítala, kdybyste si vzala svoje kolo, a já vás zase vyprovodím ven.“

„Eh... jistě, jistě,“ vykoktala jsem ze sebe. „Už vás nechci nijak zdržovat.“

Zápisník jsem si odnesla a majitelka čajovny U Veselé dýně si toho našťestí nevšimla. V životě bych se k něčemu takovému nesnížila (jednalo se vlastně o krádež), tohle byl ale výjimečný případ. To písmo totiž nadevší pochybnost patřilo mojí matce.

Jasperova rezidence byla obrazem dokonalého životního stylu mých dokonalých rodičů. Místo, kde přijímali významné návštěvy, které pokaždé jen obdivně zíraly na luxusní, přitom vkusné zařízení domu. Leštěným nábytkem počínaje, mramorovou záchodovou mísou konče. Každá věc stála přesně tam, kde stát měla, vše bylo se vším dokonale sladěné.

Jen jediné místo se tu natolik vymykalo ostatním prostorům, že se mu rodiče raději vyhýbali širokým obloukem. Byla to komnata chaosu, štosů knih a popsaných papírů, černá ovce mezi ložnicemi schovaná až úplně nahoře v kruhové špičaté věži, která čněla nad ostatními střechami Jasperovy rezidence jako laboratoř šíleného vědce. Můj pokoj.

Postel v klasickém slova smyslu tu chyběla. Malý prostor až nahoře pod strmým stropem, kam se lezlo po žebříku, vyplňovala matrace, červenofialová prošíváná deka a spousta polštářů. Naše hospodyně Bertýna tomu místu říkala někdy kutloch jindy zase pelech. Kdyby se

člověk podíval opravdu pozorně, možná by pod tucty psacích per a tužek, listy papíru a vším ostatním našel v dolní části věžního pokoje pracovní stůl umístěný pod vysokým oknem. Přes střechy ostatních erilianských domů odtud bylo vidět na přístav a Smaragdové moře.

Vyvlekla jsem rozbité kolo až nahoru, jeho uvádění do původního stavu mi však momentálně neleželo ani v patě. Místo toho jsem se posadila do křesla, vytáhla zápisník a začala v něm listovat. Psala do něj máma, teď už o tom nebylo pochyb. Její písmo jsem znala velmi dobře (kolikrát jsem ho na čaroškole mistrně falšovala). Navíc na vnitřní straně desek stálo: *Kiařin cestovní zápisník*.

Co má tohle u všech bohů znamenat? Ptala jsem se sama sebe a s doširoka otevřenými očima zkoumala ohmatané stránky. Máminy zápisky byly hrozně chaotické a člověk se v nich mohl jen těžko orientovat. Zápisník nebyl psaný formou deníku, byly to spíš popisy rozličných ostrovů a zemí, které na jihovýchodě navštívila. Zmiňovala se o Dyilských ostrovech, sultánství Terketmek, Ifrintii, Laurientii, Kilaerazu...

Máma cestovala po zemích na jihovýchodě? To není možné, v životě se mi o tom ani slovem nezmínila. Navíc se vždy k cestování stavěla vyloženě nevraživě. Z jejích poznámek nebylo možné vydedukovat, kdy přesně tu utajenou plavbu podnikla, ale rozhodně to muselo být ještě v době, kdy studovala na Univerzitě magických věd. Potom totiž hned nastoupila do Velké rady a o devět let později ji zvolili předsedkyní.

Skoro na každé stránce svého zápisníku se navíc zmiňovala o někom, koho označovala jenom jako *L*. Dost jsem pochybovala

o tom, že by měla na mysli tátu. Jeho iniciálami přece byla písmena D. J. Máma mluvila o tom neznámém *L.* v mužském rodě, víc jsem ale z jejích zápisků neodvodila.

No teda! Takže moje matka zažila dobrodružství na jihovýchodě s nějakým úplně cizím mužským a ani se neobtěžovala mi o tom povědět. Strašně mě naštvalo, že poznámky končily někde v půlce zápisníku a evidentně s nimi máma skončila ještě v průběhu cesty. Už jsem se nedočetla nic o jejím návratu do Erilianu ani co se stalo s panem *L.*

... Pak jsem je uviděla. Celé hejno zlatých velryb. Byly tak obrovské a nádherné, až se mi tajil dech. Škoda, že jsem Pohádky z předalekých zemí za mořem nechala v Tesianském paláci. Slunce se odráželo ve zlatých šupinách těch gigantických tvorů, když vyskakovali z moře do vzduchu a zase se nořili zpátky do vln. To byla poslední krásná věc. Potom se všechno pokazilo.

Dál už byly v zápisníku jen prázdné stránky. Co se pokazilo? Proč přestala psát? Jak se ten zápisník ocitl v podkrovním pokoji nad Veselou dýní? To snad není možné. Zvědavost se mnou cloumala.

Na okenním parapetu přistál malý tmavozelený dráček s koženým obojkem na krku a složil si svá blanitá křídla. Přeběhl psací stůl, shodil při tom na zem několik zmuchlaných papírů a vyskočil na opěrku mého křesla.

„Noare,“ řekla jsem a pohládila ho po hlavě. „Co bys rád, ty ještěráčku?“ Drak zvědavě očichával matčin zápisník, který jsem stále držela v ruce. „Poznáváš paničku, vid’? Noare, my si teď spolu půjdeme prohlídnout starý Tesianský palác.“

Osmisměrné náměstí nasadilo svoji typicky sobotní tvář. Byl den trhu a to znamenalo obsazení každého čtverečního metru nejméně deseti lidmi, z nichž každý se snaží procpat úplně jinam než těch zbylých devět. Uprostřed toho všeho čněla ze samého středu rozlehlého kruhového náměstí Nebeská věž. Že by si ten, kdo ji nechal vybudovat, její stavbou něco kompenzoval?

Noar mi balancoval na rameni, když jsme si razili cestu nakupujícím davem čarodějů a čarodějek. V klidné Lasturové ulici jsme si pak oba hlasitě oddychli a vydali se podél řady těch nejkázalejších vil a paláců v celém Erilianu.

Zastavila jsem se před starou, rzi notně zpracovanou kovanou bránou. Vytáhla jsem svazek klíčů, který jsem před odchodem z Jasperovy rezidence uzmula mámě v šuplíku jejího toaletního stolku. Právě tady, v Tesianském paláci totiž dřív žila. To bylo ještě předtím, než se provdala do Jasperovy rodiny. Máma teď byla jedinou majitelkou toho kdysi vznešeného domu. Kvůli jistým nepříliš vydařeným rodinným vztahům, o kterých se jí nikdy nechtělo moc mluvit, ale na to místo zanevřela a osmnáct let nebyla v paláci živá duše.

Taky podle toho vypadal. Celá ta dříve dozajista překrásná budova teď byla zanedbaná, oprýskaná a zpustlá. Kolem příjezdové cesty, která vedla od rezavé brány až k hlavním dveřím paláce, rostly místo růží dvoumetrové kopřivy. Bylo mi toho domu skoro líto.

Vysoké dvoukřídlé dveře úpěnlivě zaskřípaly, když jsem odemkla a s námahou se mi je podařilo otevřít. Oproti Tesianskému paláci byla naše rezidence úplně trpaslík. Už jenom prostor vstupní haly

s mohutným mramorovým schodištěm působil svými rozměry více než impozantně. Všude panovalo hrobové ticho a tlusté vrstvy prachu. Pomalu jsem po hale přecházela a na podlaze, která se zprvu zdála šedivá, odhalovaly moje stopy černé a bílé dlaždice uspořádané do soustředných kruhů.

Noar mi náhle sletěl z ramene a zmizel v otevřených dveřích vedoucích do vedlejší místnosti.

„Noare počkej na mě!“ vykřikla jsem v obavě, že by se mi můj šupinatý společník mohl někam ztratit. Rychle jsem se vydala za ním a ocitla se v salónu. Noar seděl na klavíru přikrytém bílým prostěradlem a soustředěně to tam očichával. Všudypřítomný prach ležel na veškerém nábytku, křbové římse, starožitných vázách i všech policích knihovny. Kromě prachu tu ale bylo ještě něco. Jakýsi podivný druh šlahounovitých popínavých rostlin tvořil objemné trsy rozprostírající se po podlaze, stěnách i stropu.

„Že by to bylo někde tady?“ zeptala jsem se Noara, ten měl ale momentálně na práci průzkum jedné z váz, do které strčil hlavu a celou přední část těla, takže ven koukal akorát jeho tmavozelený zadek a dlouhý ještěří ocas. Přejížděla jsem prstem po zaprášených hřbetech knih. *Pohádky z předalekých zemí za mořem...* Třeba jde o krycí název pro další část máminých tajných poznámek. Musela jsem je najít za každou cenu. Pohled mi padl na *Slovník spisovné salveanštiny*, *Encyklopedii inteligentních mykóz* a taky na *Pyrotechnickou magii pro pokročilé*. Tohle byla jistě knihovna starého lorda Tesiana a byla jsem si skoro jistá, že sem by máma svůj zápisník, knížku, deník nebo co to vlastně bylo, nikdy neuložila.

Znovu jsem se zadívala na snopy popínavých rostlin. Byly dlouhé desítky metrů a dostaly se sem prosklenými dveřmi na opačné straně místnosti. To bych nebyla já, abych nevlezla úplně všude tam, kde to alespoň trochu zavání tajuplností. Prošla jsem těmi prosklenými dveřmi a ocitla se v džungli. Prodírala jsem se bujnou vegetací, až po několika metrech jsem poznala, že to je gigantický skleník, v němž za ta léta všechny rostliny absolutně zdivočely.

Obrovité žluté květy se za mnou otáčely, když jsem kolem nich procházela. Jedna liána se nenápadně kradla po mém rameni a pokoušela se, jakoby nic, obmotat se mi kolem krku. Naštěstí jsem si toho všimla včas a spálila ji malým ohnivým kouzlem. Taký tam ve květináči o velikosti sudu rostla masožravá láčkovka, snad pět nebo šest metrů vysoká, kterou jsem raději obešla velkým obloukem.

„Au!“ vyjekla jsem a plácla se do zátylku, kde jsem ucítila náhlou ostrou bolest. Podívala jsem se na svou dlaň, na které byla krev. Nejdřív jsem si myslela, že se mi podařilo rozplácnout nějaký otravný hmyz. Ne, byla to moje vlastní krev, která vytékala z drobné ranky na krku. „Co to sakra...!“

Něco se kolem mě ve vzduchu mihlo. Bylo to bílé a velké asi jako vrabec. Netrvalo dlouho a bílých rozmazaných šmouh se kolem mě začalo rojit několik. Znejistěla jsem a snažila se poznat, co jsou zač. Opět jsem ucítila tu ostrou bolest, tentokrát na lokti. Bílých třepetavých šmouh bylo kolem mě čím dál víc.

Krvesajné víly! Ani ne jako palec velké postavičky s dlouhými bílými vlásy a blanitými křidélky na zádech. Na první pohled vypadají roztomile, v puse ale mají dvě řady špičatých zubů ostrých jako břitva a kromě nektaru z květin si také rády pochutnají na lidské krvi.

„Jedete, prevítí!“ vykřikla jsem, když se mi do ramene zakously hned dvě víly najednou. Naštěstí se do toho vložil Noar a zakousl je. „Padáme odsud!“ rozhodla jsem a vyběhli jsme ze skleníku. Hejno krvesajek nás pronásledovalo, prosklené dveře se mi ale podařilo zabouchnout akorát včas.

Bum, bum... bum, bum, bum... ozývalo se, jak víly narážely do skla. Z druhé strany jsem viděla, jak se jejich bezvládná bílá tělíčka vezou po průhledných dveřích dolů.

„Díky, Noare,“ řekla jsem vděčně. Drak vyplivl jednu krvesajku, kterou si ze skleníku odnesl jako kořist. Ubohá postavička s polámanými křídly ležela na zašlém koberci v salonu a nejevila známky života. Už jsem se k ní chtěla sehnout a podívat se, jestli to přeci jenom náhodou nepřežila, Noar byl ale rychlejší. Víla byla během vteřinky slupnuta a drak se labužnický olízl. Tomu se říká koloběh života.

Už jsem měla ruku na klice hlavních dveří ve vstupní hale, v tom jsem si ale vzpomněla, proč tu vlastně jsem. Z toho divného paláce mi naskakovala husí kůže, těch několik svědicích vílích kousanců nepočítaje. I přes to jsem ale přešla vstupní halu a vydala se po mohutném mramorovém schodišti vzhůru.

Procházela jsem dlouhou chodbou v prvním patře a nahlížela do jedněch dveří za druhými. Byly tam ložnice a menší salonky, žádná z těch místností mi ale nepřípadala jako mámin pokoj. Až na samém konci chodby byly dveře, u kterých teď Noar stál a významně se na ně díval. Když jsem je otevřela, bylo mi jasné, že právě tohle kdysi bývala mámina ložnice. Tak nějak jsem tu vycítila její dřívější přítomnost.

Z velikého oválného okna byl výhled do zpustlé zahrady. Baldachýn z průsvitných závěsů, který visel nad širokou postelí, byl na několika místech potrhaný a vedle krbu, ve kterém se už léta netopilo, stál vybledlý paravan. Když jsem si ho prohlédla víc zblízka, daly se na něm rozeznat zbytky obrázků nachových draků a nějakých žlutooranžových ryb, nebo co to bylo. A samozřejmě tlustá vrstva prachu všude, kam jen člověk pohlédl.

Prohlédla jsem menší knihovnu v rohu místnosti, podívala jsem se na krbovou římsu i do nočního stolku, ale nic, co by připomínalo ony *Pohádky z předalekých zemí za mořem*, ať už to bylo cokoli, jsem nenašla. Pak jsem uslyšela šramot a uviděla Noara, jak se souká pod postel. Klekla jsem si a nakoukla do úzkého prostoru pod matrací. Když jsem přemohla záchvat kašle, způsobený rozvířeným prachem, uviděla jsem tam nějaký hranatý předmět. Natáhla jsem se pro něj, sfoukla prašný obal a... byly to *Pohádky z předalekých zemí za mořem*.

Posadila jsem se na postel a prohlížela si tu malou ušmudlanou věc. Žádné další máminy tajné poznámky. Skutečně to byla sbírka pohádek a já si připadala jako idiot, že jsem prohledala palác jen kvůli tomuhle.